

13/6 2010

Helle Rønne Samuelson

Make a difference – 2

Indledning

Sidste søndag og denne søndag har vi valgt at sætte fokus på temaet ”Make a difference”, som en forsmag på alt det, mange af os skal være sammen om på summercampen OG fordi - som vi har skrevet på hjemmesiden - *Mange af os længes efter at gøre en forskel for andre mennesker, men ofte bliver det ved tanken. Drømme er gratis, men virkeligheden koster. Så spørgsmålet er, hvordan vi bevæger os fra drømme til handling og om dårlig samvittighed virkelig er den eneste motivation.*

Jeg har glædet mig rigtig meget til denne søndag. For noget af det jeg oplever Gud mere og mere har gjort her i vores kirke de sidste år er at give os et hjerte for de mennesker, som er ofre for uretfærdighed eller som lider på forskellig vis. Og det har givet grobund for forskellige helt konkrete projekter og initiativer. For at ære det og sige tak for det, vil vi (Kasper og Anne – intern og pastoral medarbejder med fokus på socialt arbejde) om lidt sætte spot på NOGEN af de ting – bl.a. via fire korte filmklip. Glæd jer!

Der er en masse oplagte historier at trække frem fra bibelen, som fortæller os, hvor meget Gud går op i, at vi viser hans kærlighed videre til andre mennesker. Jeg vil gerne kort fokusere på en af dem, som har betydet mest for mig: Lige før Jesus bliver taget til fange for at blive tortureret og dræbt fortæller han sine disciple om det, som bibelen *kaldet den afsluttende dom*. Jesus siger, at Gud, som kender hver af os til bunds og elsker os med en kærlighed, vi aldrig kan nå til bunds i, ham skal vi stå foran når denne verden engang ophører. Han vil dele alle mennesker op i to grupper og sige til den ene del:

>Kom, I min Fars velsignede! Tag det rige i besiddelse, som har stået klar til jer fra verdens grundvold blev lagt. 35 I gav mig jo noget at spise, da jeg var sulten, og noget at drikke, da jeg var tørstig. I bød mig velkommen, da jeg stod som fremmed, 36 og skaffede mig tøj, da jeg intet havde at tage på. I så til mig, da jeg var syg, og I besøgte mig i fængslet.< 37 De, der har gjort Guds vilje, vil svare: >Herre, vi har da aldrig set dig sulten

og givet dig noget at spise, eller tørstig og givet dig noget at drikke. 38 Vi har da heller aldrig set dig stå som fremmed og budt dig velkommen, eller set dig stå uden tøj og skaffet dig noget. 39 Vi har da aldrig set dig syg eller i fængsel og besøgt dig.< mt 25, 34 - 39

Og så svarer han det, som jeg tænker er helt utrolig stærkt:

>Det siger jeg jer: Hvad I har gjort imod selv den mest oversete af dem, som er mine, det har I også gjort mod mig.<

Til den anden gruppe, som har haft nok i sig selv, siger han derimod:

>Det siger jeg jer: Hvad I ikke har gjort mod selv den mest oversete af disse mennesker, det har I heller ikke gjort mod mig.<

Og det er jo bare nogen ord fra Jesu mund, som MÅ gøre indtryk. Tænk at han identificerer sig så meget med os mennesker, at det vi gør mod hinanden, det gør vi mod ham!

Men der er en faldgruppe, som bare er SÅ let at falde i i samme øjeblik vi siger "gøre" og "tro" i samme sætning. Nemlig den følgeslutning at vi skal gøre os fortjent til at tilhøre Gud. Derfor har jeg lyst til først og fremmest at understrege: Gud dømmes ingen af os på baggrund af, hvad vi har gjort! Det er så let for os at tænke sådan, for sådan er vores verden. Der er afregning ved kasse et. Men *Troen* er den, der giver adgang til Gud. Jesus siger f.eks. sådan her til den prostituerede som vaskede hans fødder, som vi hørte om forrige søndag [Luk. 7.50](#): »Det er din tro, der har frelst dig. Du kan gå nu - med fred i hjertet!« At hjælpe et andet menneske handler ikke om at gøre sig fortjent. Hvis vi tænker sådan misforstår vi hele pointen. Det vi skal have ind under huden er ikke dårlig samvittighed men at troen på en så god Gud, som bibelen fortæller om, ikke kan være en død besiddelse, som vi har liggende i en skuffe.

I søndags fortalte Flemming om de to søer: Genesaret sø og Det døde hav. Genesaret sø har tilløb og afløb og er fuld af liv. Mens Det døde Hav har lidt tilløb men ingen afløb og er død. Hvis vores tro skal være levende, så MÅ vi have tilløb af Guds kærlighed i en sådan grad, at vi også får et afløb af næstekærlighed. Men i vores liv bliver vi hurtigt ligesom Det døde hav i stedet for Genesaret sø: Vi har et lille, sølle tilløb, men ingen afløb. Guds

kærlighed fordampes bare i varmen og troen bliver død. For **troen lever af Guds nåde i Jesus, men den lever i gode gerninger mod vores næste.**

Så før vi går over til at høre nogen af de opmuntrende og trosopbyggende historier om, hvad Gud gør i og gennem folk her, så vil jeg virkelig gerne understrege, at gode gerninger ikke handler om at gøre sig fortjent til noget. Men på den anden side vil vores relation til Gud altid vise sig i praksis. Vores livsholdning vil helt automatisk afspejle, om der er gennemstrømning i vores indre, eller om der bare er død. Jesus er ikke optaget af heltebedrifter eller sensationelle mirakler (**slide**: Give mad/drikke, være gæstfri, give tøj, besøge). Men Jesus er MEGET optaget af det barmhjertige sindelag, som på en umiddelbar måde giver sig udslag i handling, uden at venstre hånd ved, hvad højre hånd gør – for for ham er det det bedste kendetegn på en levende relation med Gud.

Og det er mig så magtpåliggende at sige det, selvom man måske kunne forvente at jeg sagde noget i retning af "kom nu alle sammen og vær med - kom nu"! For ved I hvad: **Behovet for et heroisk selvbillede er den største konkurrent til en relation med Gud. Den største forhindring for en relation med Gud er Guds arbejde.** Så når vi nu glæder os over det, vi får lov at være med i, så lad os lade være med at måle og veje, men i stedet lade Gud fylde os med hans kærlighed og accept. Det er taknemmeligheden for dén, der kan motivere os til at gøre en forskel.